

Arrest

nr. 246 391 van 17 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 22 juli 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. GOOS, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 december 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 22 juli 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.12.2018 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene oordeelt dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt zoals omschreven in de Omzendbrief Turtelboom' (omzendbrief van 26 maart 2009). Betrokkene verklaart dat hij sedert 2004 in België verblijft (tijdens zijn asielprocedure zegt hij het vliegtuig te hebben genomen op 20.03.2015 's avonds en 's morgens 21.03.2005 zou hij in België zijn aangekomen). Door zijn verblijf van 14/15 jaar in België nam de band met Congo naar eigen zeggen af (door het gebrek aan sociale contacten ter plaatse). Hij zou niemand meer in Congo hebben op wie hij terug kan vallen. Hij beweert geen familie te hebben in Kinshasa. Hij verklaart een sterke en intense band te hebben ontwikkeld met België. Hij verwijst naar zijn vrijwilligerswerk binnen de culturele sector en de professionele banden binnen de culturele sector die hij in België opbouwde. Hij werkte met contracten als vrijwilliger waarvoor hij een vrijwilligersvergoeding ontving. In België kon hij zich ontwikkelen als kunstenaar, technicus, animator, predikant en komiek. Hij zou carrièremogelijkheden hebben als kunstenaar in België. Eén van zijn sterktes is zijn talenkennis van Lingala, Kikongo, Kimbala, Frans en Nederlands. Zijn financiële middelen zijn beperkt en dus zou hij niet naar Congo kunnen reizen en daar verblijven in afwachting van een procedure via de Belgische ambassade.

Betrokkene verwijst naar de instructie van de toenmalige minister Turtelboom van 26.03.2009. Echter, er dient opgemerkt te worden dat deze instructie integraal werd opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd vernietigd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) en bijgevolg kunnen we dus stellen dat de instructie niet meer van toepassing is. Betrokkene verwijst ook naar zijn langdurig verblijf in België, maar zijn verblijf in België werd enkel toegestaan in het licht van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij wist dat hij bij het ontvangen van een negatieve beslissing het Belgische grondgebied diende te verlaten wat hij verzaakte te doen. Hij startte 4 asielprocedures op die allen van vrij korte duur waren (1ste asielprocedure: maart 2005 → juni 2005 (+ Raad van State afgesloten juni 2006); 2de asielprocedure: januari 2008 -> maart 2008; 3de asielprocedure: april 2008 -> mei 2008 (+ Raad van State afgesloten juni 2008); 4ae asielprocedure: mei 2009 -> juli 2009). Hij betekende een bijlage 13qq op datum van 16.10.2009. Zijn asielaanvragen waren ongeloofwaardig, zijn verklaringen waren incoherent en het asielrelaas werd frauduleus bevonden. Hij diende ook een aanvraag art. 9§3 in alsmede 2 aanvragen art. 9bis. Betrokkene werd één enkele keer in het bezit gesteld van een A-kaart maar voldeed vervolgens niet aan de voorwaarden om een verlenging te verkrijgen (A-kaart op 22.08.2011 en geldig tot 06.04.2012 -> geen verlenging A-kaart omdat hij geen geldige arbeidskaart B kon voorleggen).

De elementen van integratie (kennis van 2 van onze landstalen zijnde het Nederlands en het Frans, zijn werkbereidheid en het vrijwilligerswerk die hij binnen de socio-culturele sector verrichte, zijn activiteiten binnen verenigingen in België) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Wat het werkaanbod betreft van de organisatie K. (...): hij dient via de Belgische ambassade een gecombineerde vergunning aan te vragen. Betrokkene toont niet aan dat hij daartoe niet in staat is. Betrokkene verwijst naar zijn privéleven in België dat ruimer is dan een familie- en gezinsleven. Betrokkene toont echter niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn

of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.

Dat betrokkene geen sociaal netwerk heeft in Congo waarop hij tijdelijk zou kunnen terugvallen is niet geloofwaardig. Zijn integratie en opgebouwde banden sedert 2005 in België kunnen geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst waar hij van 1977 tot 2005 verbleef. Voor hij naar België reisde was hij 2 maanden verloofd met mevrouw L.N. (...) (geboren te N. (...) in 1980 en woonachtig in M. (...), Kinshasa). Zijn ouders zouden gestorven zijn maar hij heeft 2 broers die allebei in B. (...) zouden verblijven: de heer M.M. (...) en de heer M.M. (...). Betrokkene behoort ook tot de Kimbanguistische Kerk. Betrokkene kan in Congo ook op zijn geloofsgemeenschap terugvallen. In Kinshasa is er een Kimbanguistische Universiteit. Het spirituele centrum van de Kerk bevindt zich in Nkamba Jérusalem (geboorteplaats van de geestelijke leider Simon Kimbangu).

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven omdat hij zich op de radio kritisch uitlaat over de Congolese politieke elite indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen overtuigende, concrete, gedetailleerde bewijzen voor die deze bewering staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven als commentator op politieke gebeurtenissen in zijn land van herkomst volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Hij brengt geen concrete elementen naar voor die er op wijzen dat hij een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. De elementen die hij aan de Belgische asielinstanties had voorgelegd, werden frauduleus bevonden.

Dat betrokkene over onvoldoende financiële beschikt om naar Congo te reizen, is niet geloofwaardig. Betrokkene biedt geen inzage in zijn financiële middelen. Hij zegt zelf te beschikken over een uitgebreid sociaal netwerk. Zijn loutere bewering dat hij het geld niet heeft om naar Congo te reizen kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene kan bovendien beroep doen op tal van sociale diensten en Belgische NGO's die hem kunnen begeleiden - ook financieel - naar Congo. Het vrijwillige terugkeerprogramma bijvoorbeeld bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om naar terug te keren, geen bestaansmiddelen of huisvesting zou hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van acht dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar enig middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

“Eerste onderdeel,

Verzoeker had er in zijn aanvraag in eerste instantie op gewezen dat hij in het kader van een eerder regularisatieverzoek in het bezit werd gesteld van een A-kaart:

“Met betrekking tot de vroegere aanvraag van verzoeker heeft de gemachtigde reeds eerder de buitengewone omstandigheden aanvaard en de aanvraag van verzoeker ontvankelijk en gegrond verklaard. Dit heeft destijds geleid tot een tijdelijke regularisatie op 08.04.2011. Gezien de buitengewone omstandigheden voor verzoeker niet zijn veranderd, maar integendeel enkel zijn toegenomen, dienen deze in de aanvraag aanvaard te worden en dient de aanvraag ontvankelijk te worden verklaard.

Verzoeker doet beroep op het feit dat hij sedert de vroegere regularisatie inmiddels bijkomend zeven jaar, en dus in totaal 14 jaar, in België verblijft en dat de band met zijn land van herkomst, Congo, nog is afgenomen en de facto niet meer reëel is. ”

De regularisatieaanvraag die verzoeker deed in 2009 werd in 2011 ontvankelijk en gegrond verklaard.

Verzoeker is van mening dat de aanvraag thans niet meer onontvankelijk kan verklaard worden daar reeds ongeveer tien jaar eerder door verzoeker een ontvankelijke aanvraag was ingediend.

Het kan niet ernstig gesteld worden dat waar de ontvankelijkheid van de aanvraag van verzoeker aanvaard werd in 2011 deze thans, nu verzoeker bij het nemen van de beslissing door gemachtigde nog 9 jaar langer verwijderd is van zijn land van herkomst, niet zou aanvaard worden.

Wanneer een eerdere aanvraag ontvankelijk en in casu zelfs gegrond wordt verklaard, kan een tweede aanvraag niet onontvankelijk worden verklaard (RvS 21 september 2001, nr. 99.031, Rev. dr. étr. 2001,696).

Enkel indien met betrekking tot de buitengewone omstandigheden enkele jaren later de situatie verschillend is, kan toch nog tot onontvankelijkheid besloten worden. (RvV 17 april 2018, nr. 202.567). De situatie is in casu, 9 jaar later, niet gewijzigd in het nadeel van verzoeker, integendeel, hij is 9 jaar langer weg uit Congo, wat het evident nog moeilijker maakt om daar de aanvraag te gaan doen. Doordat hij nu nog langer weg is uit zijn land van herkomst, zijn de banden die hij met dat land heeft logischerwijze nog zwakker geworden.

De Raad van State bepaalde bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn. (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St. 1998, 69). Buitengewone omstandigheden “zijn omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen”.

Gezien het tijdsverloop diende aanvaard te worden dat er omstandigheden waren die het onmogelijk, minstens bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

De bestreden beslissing geeft geen motivering met betrekking tot deze kwestie van reeds voorheen ontvankelijk verklaarde aanvraag, nochtans werd dit als bijzondere omstandigheid opgeworpen door verzoekende partij; laat staan dat een motivering zou gegeven worden waarom thans de buitengewone omstandigheden, die voorheen wel aanvaard werden, niet meer zouden bestaan.

Verwerende partij beschikt weliswaar over een ruime discretionaire bevoegdheid bij de beoordeling of sprake is van buitengewone omstandigheden die het indienen van de aanvraag in België in plaats van in het buitenland verantwoorden, maar dit ontslaat haar niet van de plicht om haar beslissing afdoende te motiveren en op afdoende en zorgvuldige wijze te antwoorden op de door de verzoekende partij in de aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden.

Dergelijk antwoord ontbreekt op dit punt volledig. Zowel de motiveringsverplichting als de redelijkheidsverplichting en artikel 9bis vreemdelingenwet zijn hier geschonden.

Tweede onderdeel,

De kernredenering van de bestreden beslissing is dat het langdurig verblijf in België noch de integratie als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden.

Het door de Raad van State bij arrest van 9 april 1998 ontwikkelde criterium en dat door verzoeker in de aanvraag is geciteerd stelt dat buitengewone omstandigheden zijn 'omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.' Dat het bijzonder moeilijk is om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen volstaat als criterium.

Het is op die grondslag dat de buitengewone omstandigheden moeten beoordeeld worden. De bestreden beslissing doet dit niet.

Er moet geoordeeld worden of de concrete toestand van verzoeker anno 2020 dermate is dat deze een buitengewone omstandigheden uitmaakt zodat hij de aanvraag niet of bijzonder moeilijk in zijn land van herkomst, in casu Congo, kan indienen.

In die zin dient de reële situatie van verzoeker beoordeeld te worden, rekening houdend met de specifieke omstandigheden.

Eén van die specifieke omstandigheden is dat verzoeker reeds in 2011 gedurende een jaar een A-kaart heeft gehad maar door een ongelukkige samenloop van omstandigheden deze niet heeft kunnen verlengen omdat hij geen geldige arbeidskaart B kon voorleggen.

Er diende rekening te worden gehouden met het gegeven dat reeds in 2011 een aanvraag 9bis vreemdelingenwet ontvankelijk werd verklaard. Te buiten gelaten of dit moet leiden tot een 'automatische' ontvankelijkheidsverklaring van een nieuwe aanvraag (zie eerste onderdeel), moet dit element op zich in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de huidige (on)ontvankelijkheid. Dit is niet gebeurd. Verzoeker kon de reële verwachting hebben dat de aanvraag thans opnieuw ontvankelijk zou verklaard worden, gezien de vroegere ontvankelijkheidsverklaring.

In essentie dient de toestand geobjectiveerd te worden naar de reële mogelijkheden van verzoeker om de aanvraag in Congo te kunnen doen. Dit heeft op zich niets te maken met zijn handelswijze in België; het gaat er om dat hij zeer lange tijd in België is, thans ruim meer dan 15 jaar, met alle gevolgen van dien. Los van wie hiervoor verantwoordelijk is, zijn deze gevolgen reëel, met name dat hij nonnaal gesproken niet meer terug kan naar zijn land van herkomst om daar de aanvraag te doen.

De bestreden beslissing maakt deze beoordeling niet.

Vierde onderdeel,

De wet legt terzake de beoordeling van de buitengewone omstandigheden uitsluitingscriteria vast, maar deze zijn hier niet van toepassing.

Verwerende partij heeft een discretionaire bevoegdheid, maar dit houdt niet in dat naar goeddunken criteria die in tientallen dossiers werden gehanteerd, thans zonder meer naast zich kunnen neergelegd worden. De discretionaire bevoegdheid houdt precies in dat de overheid haar eigen beleidslijn aanhoudt en niet naar willekeur kan aanpassen naargelang de zaak die voorligt.

Meer concreet had verzoeker in de aanvraag gewezen op onder meer het lang verblijf, zijn vorige regularisatie, zijn privéleven in België, het feit dat hij al zijn energie heeft geïnvesteerd in zijn Belgische relaties, het feit dat hij een werkbelofte heeft, zijn beperkte financiële mogelijkheden en de potentiële problemen die hij in Kinshasa zou ondervinden als mediapersoon.

Het is gekend dat verwerende partij in het recente verleden is overgegaan tot en nog steeds overgaat tot het geven van een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet aan personen die in een gelijkaardige situatie als verzoeker zijn.

Het gelijkheids-, zorgvuldigheids- en redelijkheidsprincipe vereisen dat de overheid in gelijkaardige situaties gelijklopende beslissingen neemt; zo niet is er sprake van willekeur en schending van het gelijkheidsbeginsel.

In casu werden deze principes door de bestreden beslissing niet gerespecteerd.

Vijfde onderdeel,

Wat verder bepaalde concrete redenen van de beslissing betreft, maakt verzoeker volgende opmerkingen:

-De lange verblijfsduur,

Verzoeker had zijn lange verblijfsduur opgeworpen als bijzondere omstandigheid. Hij wees er op dat hij inmiddels 14 jaar ononderbroken op het Belgische grondgebied verblijft (anno 2020, 16 jaar).

De bestreden beslissing stelt op pagina 1 en 2:

“(…)”

Deze motivering is niet afdoende want stelt verzoeker niet in staat te begrijpen waarom zijn lange onderbroken verblijf op het Belgische grondgebied niet wordt aanvaard als bijzondere omstandigheid.

Verwerende partij geeft een opsomming van de verblijfsprocedures die verzoeker reeds doorliep, zonder in te gaan op de redenen waarom dit lange verblijf gekenmerkt door verschillende pogingen om legaal verblijf te bekomen geen bijzondere omstandigheid vormt.

Deze opsomming kan niet worden begrepen als een antwoord op de als buitengewone omstandigheid ingeroepen verwijzing naar de langdurige verblijfsduur in België.

Verwerende partij schendt de motiveringsplicht.

Indien zou geoordeeld worden dat de beslissing op dit punt wel afdoende is gemotiveerd, quod non, wenst verzoeker nog op te merken dat het feit dat hij enkel kort werd toegelaten tot verblijf in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming en dat hij geen gevolg gaf aan een bevel om het grondgebied te verlaten geenszins als argumenten, als zij al als argument kunnen worden beschouwd in de bestreden beslissing, quod non, kunnen overtuigen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het arrest 178 496 (28 november 2016) omtrent deze redenering reeds dat het gegeven dat een vreemdeling zelf aan de basis ligt van of “verantwoordelijk is” voor een lange verblijfsduur in het Rijk geen afbreuk doet aan deze duurtijd zelf. De Raad hecht een absoluut belang aan de verblijfsduur van verzoekster in kwestie en het feit dat deze een belangrijke hinderpaal kan vormen of het voor verzoekster zelfs onmogelijk kan maken om een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure in te dienen. Kortom stelt de Raad het volgende (eigen onderlijning):

“Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt ook niet dat een door de vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende zelf gecreëerde situatie geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken. [De Dienst Vreemdelingenzaken] gaat hier schijnbaar aan voorbij.”

Het feit dat verzoeker op het ogenblik van de beslissing reeds meer dan 15 jaar ononderbroken in België verbleef en dat hij gedurende die tijd een hecht en solide persoonlijk netwerk opbouwde, mag dus op geen enkele manier worden gebagatelliseerd. Deze verblijfsduur kan onmogelijk als irrelevant aan de kant worden geschoven en moet wel degelijk worden gezien als buitengewone omstandigheid. Zeker aangezien verzoeker reeds werd geregulariseerd in 2011 door verwerende partij na een verblijfsduur van 7 jaar.

De motieven aangehaald in de bestreden beslissing zijn manifest onredelijk omdat deze geen antwoord bieden op het feit dat verzoeker overduidelijk reeds lang in het rijk verblijft en dit sinds jonge leeftijd en laat bijgevolg niet toe te begrijpen waarom deze feiten dan geen belangrijke hinderpaal zouden kunnen vormen of het voor verzoeker zelfs onmogelijk zouden kunnen maken om een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure, met andere woorden in het buitenland, in te dienen.

Het is precies de ratio legis van artikel 9bis Vreemdelingenwet om een machtiging tot verblijf te geven aan vreemdelingen die niet legaal op het grondgebied verblijven, maar die wel reeds geruime tijd op het grondgebied verblijven. De kwestie of dit langdurig verblijf al of niet tijdens legaal verblijf is tot stand gekomen, kan dan ook niet het uitgangspunt zijn.

De beoordeling van het lang verblijf als buitengewone omstandigheid dient vanuit het redelijkheidsbeginsel te worden beoordeeld (RvV 28 april 2017, nr. 186 295), en niet op de eerste plaats van de wijze waarop dat lange verblijf is gerealiseerd.

- Privéleven in België conform artikel 8 EVRM

De bestreden beslissing stelt op pagina 2:

(...)

Verzoeker betwist dit.

Bij gebreke aan een wettelijke definitie van buitengewone omstandigheden kunnen alle omstandigheden worden ingeroepen voor wat betreft de ontvankelijkheid (L. Denys, Handboek Vreemdelingenrecht, Wolters Kluwer 2019, p. 164).

Een lang verblijf en een goede integratie kunnen wel degelijk buitengewone omstandigheden uitmaken. Dit werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistignen reeds bevestigd (RvV 30 januari 2013, nr. 96 112).

De bestreden beslissing stelt verderop:

(...)

Door verzoeker werd uitdrukkelijk verwezen naar art. 8 EVRM waarbij hij stelt dat hij zijn privéleven in België heeft.

Het begrip 'privéleven' wordt niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EVRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), §153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat artikel 8 van het EVRM aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon. Het houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen (EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Finland, § 29). Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, Slivenko/Letland, §§ 95-96).

Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. In hoofde van verzoeker zijn deze veelvuldig.

Verzoeker heeft aangevoerd dat zijn sociale relaties (werk, vrienden en kennissen) in België zijn. Hij heeft ter ondersteuning van deze bewering verschillende stukken neergelegd (stuk 3 - 40):

K. (...)

3. Vrijwilligersvergoeding K. (...) van 16.07.2010
4. Arbeidsovereenkomst K. (...) van onbepaalde duur vanaf 11.10.2011
5. Loonfiches K. (...) voor september 2011 - maart 2012
6. Werkbelofte K. (...) 20.09.2018

K. (...)

7. Getuigenverklaring K. (...) E.V.H. (...) 09.10.2012
8. Vrijwilliger overeenkomst K. (...) voor 23.04.2016 - 23.06.2016
9. Vrijwilligersvergoeding K. (...) voor 24.04.2016
10. Vrijwilliger overeenkomst K. (...) voor 01.04.2018- 31.12.2018
11. Vrijwilligersvergoeding K. (...) voor 11.04.2018 - 15.04.2018
12. Vrijwilligersvergoeding K. (...) voor 15.05.2018 - 02.06.2018
13. Getuigenverklaring K. (...) F.B. (...) 08.10.2018
14. Flyer voorstelling Missing juni 2018
15. Getuigenverklaring A.M. (...) 26.09.2018 Madam Fortuna
16. Getuigenverklaring L.N. (...), Madam Fortuna, voor periode 10.01.2012- 01.04.2012

17. Getuigenverklaring I.D.G. (...) 21.07.2013

L. (...)

18. Vrijwilligersovereenkomst L. (...) voor 26-30.03.2012, 2-6.04.2012, 9- 13.04.2012, 16-20.04.2012 van 26.03.2012

19. Getuigenverklaring N.G. (...) 19.07.2013

20. Vrijwilligersovereenkomst L. (...) voor 17-25.03.2016 en 28.03.2016- 10.04.2016 van 17.03.2016

B.M. (...)

21. Getuigenverklaring P.M. (...) 10.10.2012

22. Getuigenverklaring F. (...) en V.D. (...) 19.07.2013

23. Kleine vergoedingsregeling B.M. (...) voor 04-05.10.2013 en 13.10.2013

24. Kleine vergoedingsregeling B.M. (...) voor 07.10.2013 en 23.10.2013

25. Kleine vergoedingsregeling B.M. (...) voor 14.09.2015 en 18.09.2015

26. Kleine vergoedingsregeling B.M. (...) voor 16-18.11.2015

27. Kleine vergoedingsregeling B.M. (...) voor 18-19.01.2016

28. Kleine vergoedingsregeling B.M. (...)voor 18-19.02.2016

29. Kleine vergoedingsregeling B.M. (...) voor 17.03.2016

30. Kleine vergoedingsregeling B.M. (...) voor 21.03.2016

31. Kleine vergoedingsregeling B.M. (...) voor 19-20.05.2016

U.P. (...)

32. Getuigenverklaring N.F (...) en L.M. (...) 22.07.2013

33. Getuigenverklaring N.G. (...) 25.09.2018

Sociale integratie

34. Bewijs deelname cursus maatschappelijk oriëntatie 2009-2010

35. Attest van inburgering van 13.10.2010

36. Evaluatiefiche Muziekacademie 2011-2012

37. Inschrijvingsbewijs Muziek-, woord- en dansacademie van 8.10.2012

38. Evaluatiefiche Muziekacademie 2012-2013

39. Getuigenverklaring J.M. (...) 19.07.2013

40. Schema's Parochie Antwerpen 2015-2016

Uit deze stukken blijkt dat verzoeker actief is bij radio R. (...), een wereldwijd bekende webradio. Verder blijkt hieruit ook dat verzoeker gedurende zijn legaal verblijf enkele maanden kon werken bij vzw K. (...). Hij is er steeds blijven werken als vrijwilliger en zou er terug een contract krijgen als hij over verblijfspapieren beschikt.

Uit de stukken blijkt ook dat verzoeker als vrijwilliger werkt bij K. (...) en dat hij er een opleiding theater volgde. Verzoeker heeft verder meegewerkt aan verschillende theatervoorstellingen en events bij o.a. M.F. (...), kindertheatergezelschap L. (...) en B.M.(...).

Verzoeker is ook actief lid bij U.P. (...).

Hij volgt muzieklessen en is prediker in de lokale parochie van zijn kerk in Antwerpen.

Verder wees verzoeker uitdrukkelijk op zijn langdurig onafgebroken verblijf in België sinds zijn 27s,c levensjaar.

Verzoeker heeft bijgevolg het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt.

De motivering dat betrokkene niet aantoont dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn dat ze onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen, is niet afdoende.

Verzoeker begrijpt immers niet waarom.

Verzoeker heeft wel degelijk getracht aan te tonen dat zijn sociale banden in België zodanig hecht zijn dat deze onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen. Het is ook in die zin dat hij zijn integratie en verankering in België opwierp.

De aangevoerde elementen die dit gegeven bevestigen zijn in de bestreden beslissing miskend. Ze worden door verwerende partij onterecht onder de gegrondheidsfase geplaatst terwijl verzoeker ze heeft opgeworpen in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag als buitengewone omstandigheid.

Verzoeker heeft wat betreft de ontvankelijkheid van zijn aanvraag uitdrukkelijk verwezen naar artikel 8 van het EVRM en heeft de voormelde sociale relaties ingeroepen in het licht van deze bepaling.

Verwerende partij beschikt weliswaar over een ruime discretionaire bevoegdheid bij de beoordeling of sprake is van buitengewone omstandigheden die het indienen van de aanvraag in België in plaats van in het buitenland verantwoorden, maar dit ontslaat haar niet van de plicht om haar beslissing afdoende te motiveren en op afdoende en zorgvuldige wijze te antwoorden op de door de verzoekende partij in de aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden.

Het gegeven dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is, maakt niet dat de gemachtigde zich niet moet houden aan de verplichtingen die uit dit artikel voortvloeien.

De Verdragsluitende Staten zijn er toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 140). Wanneer er sprake is van een vraag om toelating tot verblijf moet de kernvraag worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleids marge een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68-69).

De beleids marge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen moeten de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing moeten steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat er aan belangenafweging is gedaan. Verzoeker ziet niet in op welke manier de aangehaalde motieven die verband houden met elementen relevant voor zijn privéleven, een belangenafweging zouden uitmaken zoals vereist door het EHRM.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden, omdat de gemachtigde zich in casu niet steunt op alle gegevens van het dossier en geen rekening houdt met alle daar voorhanden gegevens.

Het is duidelijk dat de noodzakelijke belangenafweging in casu niet op een redelijke wijze is geschied, dat er geen toepassing is gemaakt van een 'fair balance' tussen het belang van verzoeker en het algemeen belang van de Belgische samenleving.

Gelet op het bovenstaande maakt verzoeker aannemelijk dat een motivering in het licht van zijn beschermenswaardig privéleven in de zin artikel 8 van het EVRM en gelet op de door de rechtspraak van het EHRM vereiste belangenafweging ontbreekt, minstens dat deze niet afdoende is, en dat de gemachtigde in deze mate onzorgvuldig heeft gehandeld.

Verzoeker verwijst in deze zin naar een recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin bovenstaande redenering werd aanvaard (RvV nr. 237 116 van 18.06.2020).

-De banden met Congo

De bestreden beslissing stelt dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker geen netwerk meer heeft in Congo waarop hij tijdelijk zou kunnen terugvallen. Gemachtigde stelt dat de banden die verzoeker in België heeft opgebouwd niet kunnen worden vergeleken met zijn relaties in Congo.

Nochtans verblijft verzoeker inmiddels bijna 16 jaar op het Belgisch grondgebied. Verzoeker kwam als jongvolwassene op zeventwintigjarige leeftijd naar België. Sindsdien heeft hij geen voet meer op Congolese bodem gezet.

De vergelijking die gemaakt wordt tussen het verblijf in het land van herkomst tegenover het verblijf in België, had in casu in het voordeel van verzoeker moeten geschieden. Hij heeft tot op vandaag zijn ganse volwassen leven in België doorgemaakt. Deze factor wordt bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden niet in overweging genomen.

Dat verzoeker kort voor zijn vertrek uit Congo twee maanden verloofd was, kan niet als ernstige motivering worden beschouwd. Verzoeker heeft na zijn vertrek uit Congo geen enkel contact meer gehad met deze vrouw.

De bestreden beslissing motiveert bijgevolg niet afdoende

Verder stelt de bestreden beslissing dat verzoeker twee broers heeft die in B. (...) verblijven en dat hij in Congo kan terugvallen op zijn geloofsgemeenschap. Verzoeker heeft geen contact met deze familieleden, noch contacten met de geloofsgemeenschap aldaar.

Vragen van verzoeker dat hij dit zou bewijzen is de facto onmogelijk daar dit immers een negatief bewijs inhoudt.

De motivering van verwerende partij gaat niet op.

- Onvoldoende financiële middelen

De bestreden beslissing geeft nog als motief dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker over onvoldoende financiële middelen beschikt daar hij stelt een uitgebreid sociaal netwerk te hebben.

Waar verwerende partij dit gegeven volledig miskent voor wat betreft het privéleven dat verzoeker in België zou hebben, stelt ze wel dat dit sociaal netwerk sterk genoeg is om verzoeker zijn reis naar Congo te bekostigen.

De dienst vreemdelingenzaken stelt enerzijds dat er geen sprake is van enige vorm van afhankelijk waardoor verzoeker dienstig kan verwijzen naar artikel 8 EVRM -"Betrokkene toont echter niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art.8 EVRM (p.2)"~ anderzijds aanvaardt de Dienst Vreemdelingenzaken enkele alinea's later in de bestreden beslissing plots wel dat verzoeker over een sociaal netwerk beschikt dat hem kan financieren, minstens gebruiken ze dit gegeven later in de beslissing tegen verzoeker - "Hij zegt zelf te beschikken over een uitgebreid sociaal netwerk (p.2)". Begrijpe wie begrijpen kan.

Dat de motivering van de bestreden beslissing daarom duidelijk tegenstrijdig is en verzoeker niet in staat stelt de beslissing te begrijpen.

Verder wordt nog verwezen naar de mogelijke tussenkomst van de IOM. De verwijzing naar de IOM is niet afdoende, daar dit betrekking heeft op een definitieve terugkeer en niet op een tijdelijke die gehanteerd moet worden in het kader van de beoordeling van de buitengewone omstandigheden.

- Het geheel van de opgeworpen bijzondere omstandigheden

Voor het overige wenst verzoeker nog te wijzen op het feit dat de ontvankelijkheid en het voorhanden zijn van 'buitengewone omstandigheden' als 'geheel' moet worden beschouwd en geëvalueerd.

In geen geval mag het volstaan om alle aangehaalde buitengewone omstandigheden afzonderlijk te bekijken, zonder daarnaast ook het cumulatieve geheel van die factoren te beoordelen.

De bestreden beslissing miskent dit gegeven."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Daarna worden de verschillende elementen die de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid aangehaald heeft, besproken.

Het afdoende karakter van de geboden motieven dient te worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van deze beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Deze beginselen staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel

9bis van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, en in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.4. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem wel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Om de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, moet de aanvrager, zoals reeds gesteld, aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het is dan aan de gemachtigde om op afdoende wijze de redenen weer te geven waarom de ingeroepen beletsels niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid. Aangezien het aan de aanvrager zelf toekomt om de buitengewone omstandigheden naar voor te brengen en te staven, kan de gemachtigde zich beperken tot het weergeven van de motieven als

waarom de in de aanvraag aangegeven elementen niet in aanmerking kunnen worden genomen als een buitengewone omstandigheid die toelaat om af te zien van de regel dat de aanvraag in het buitenland moet worden ingediend. De gemachtigde moet niet zelf onderzoeken en dus ook niet motiveren welke concrete beletsels er, buiten de in de aanvraag gemelde elementen, eventueel wel in aanmerking zouden kunnen worden genomen.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.5. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.6. De verzoekende partij betoogt vooreerst dat zij in haar aanvraag erop gewezen had dat zij in het kader van een eerder regularisatieverzoek in het bezit werd gesteld van een A-kaart, dat de regularisatieaanvraag die zij in 2009 deed in 2011 ontvankelijk en gegrond werd verklaard, dat zij van mening is dat de aanvraag thans niet meer onontvankelijk kan verklaard worden daar reeds ongeveer tien jaar eerder door haar een ontvankelijke aanvraag was ingediend, dat niet ernstig gesteld kan worden dat waar de ontvankelijkheid van de aanvraag aanvaard werd in 2011 deze thans, nu zij bij het nemen van de beslissing door de gemachtigde nog negen jaar langer verwijderd is van haar land van herkomst, niet zou aanvaard worden, dat wanneer een eerdere aanvraag ontvankelijk en *in casu* zelfs gegrond wordt verklaard, een tweede aanvraag niet onontvankelijk kan worden verklaard, dat enkel indien met betrekking tot de buitengewone omstandigheden enkele jaren later de situatie verschillend is, toch nog tot de onontvankelijkheid besloten kan worden, dat de situatie *in casu*, negen jaar later, niet gewijzigd is in het haar nadeel, integendeel, zij is negen jaar langer weg uit Congo, wat het evident nog moeilijker maakt om daar de aanvraag te gaan doen, dat de banden die zij met dat land heeft logischerwijze nog zwakker zijn geworden doordat zij nu nog langer weg is uit haar land van herkomst, dat gezien het tijdsverloop diende aanvaard te worden dat er omstandigheden waren die het onmogelijk, minstens bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen, dat de bestreden beslissing geen motivering geeft met betrekking tot deze kwestie van reeds voorheen ontvankelijk verklaarde aanvraag, dat zij dit nochtans als bijzondere omstandigheid heeft opgeworpen en dat geen motivering wordt gegeven waarom thans de buitengewone omstandigheden, die voorheen wel werden aanvaard, niet meer zouden bestaan.

3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 15 december 2009 een aanvraag indiende op grond van, zo valt in de betreffende aanvraag te lezen, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de instructie van 19 juli 2009. Deze aanvraag werd, zoals de verzoekende partij aanvoert, op 8 april 2011 ontvankelijk en gegrond verklaard.

3.8. In de bestreden beslissing wordt omtrent de instructie van 19 juli 2009, omtrent voornoemde regularisatieaanvraag en omtrent het ontvankelijk en gegrond verklaren van deze aanvraag gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene verwijst naar de instructie van de toenmalige minister Turtelboom van 26.03.2009. Echter, er dient opgemerkt te worden dat deze instructie integraal werd opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd vernietigd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) en bijgevolg kunnen we dus stellen dat de instructie niet meer van toepassing is. (...) Betrokkene werd één enkele keer in het bezit gesteld van een A-kaart maar voldeed vervolgens niet aan de voorwaarden om een verlenging te verkrijgen (A-kaart op 22.08.2011 en geldig tot 06.04.2012 -> geen verlenging A-kaart omdat hij geen geldige arbeidskaart B kon voorleggen).”

3.9. De Raad merkt hierbij op dat de gemachtigde terecht stelt dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State. De Raad wijst erop dat deze instructie werd vernietigd omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een*

aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.” De Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus net in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (cf. RvS 1 december 2011, nr. 216.651; RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571). De voormelde instructie is ingevolgde de vernietiging ervan met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer verdwenen en kan derhalve niet langer - noch in negatieve, noch in positieve zin - worden toegepast. Er moet benadrukt worden dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*.

In de bestreden beslissing wordt aldus gemotiveerd dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd en niet meer van toepassing is, waarbij verwezen wordt naar de desbetreffende arresten van de Raad van State. Hiermee wordt wel degelijk geantwoord op het argument dat de gemachtigde reeds eerder de buitengewone omstandigheden heeft aanvaard. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt, het weze herhaald dat de verzoekende partij op 15 december 2009 een aanvraag indiende op grond van, zo valt in de betreffende aanvraag te lezen, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de instructie van 19 juli 2009. Het is deze aanvraag die op 8 april 2011 ontvankelijk en gegrond werd verklaard en geleid heeft tot een tijdelijke regularisatie. Gezien de verwerende partij gemotiveerd heeft dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd en niet meer van toepassing is en hierbij verwezen heeft naar de desbetreffende arresten van de Raad van State, waaruit blijkt dat deze instructie werd vernietigd omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn”*, blijkt uit de bestreden beslissing wel degelijk afdoende waarom het argument van de verzoekende partij dat de gemachtigde reeds eerder de buitengewone omstandigheden heeft aanvaard, niet weerhouden wordt.

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij aldus niet voorhouden dat de bestreden beslissing geen motivering geeft met betrekking tot *“deze kwestie van reeds voorheen ontvankelijk verklaarde aanvraag”* of *“waarom thans de buitengewone omstandigheden, die voorheen wel aanvaard werden, niet meer zouden bestaan”*.

Gezien bij de aanvraag van 15 december 2009 geen buitengewone omstandigheden dienden aangetoond te worden kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat gezien de eerdere aanvraag ontvankelijk werd verklaard de huidige aanvraag enkel onontvankelijk kan worden verklaard indien met betrekking tot de buitengewone omstandigheden enkele jaren later de situatie verschillend is, wat volgens haar *in casu* niet het geval is, integendeel dat het feit dat zij negen jaar langer weg is uit Congo het evident nog moeilijker maakt om aldaar haar aanvraag in te dienen. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, heeft de gemachtigde in 2011 de aanvraag niet ontvankelijk verklaard omwille het aanvaarden van het feit dat zij reeds lange tijd uit Congo weg was en om die reden haar aanvraag niet kon indienen in het land van herkomst, doch wel omdat zij voldeed aan de criteria zoals vooropgesteld in de instructie van 19 juli 2009. In zoverre zij meent dat het louter ontvankelijk verklaren van de aanvraag gebaseerd op de instructie van 19 juli 2009 zou dienen te leiden tot het opnieuw ontvankelijk verklaren van de huidige aanvraag, gaat zij voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waarin gesteld wordt dat deze instructie werd vernietigd en dat deze aldus niet meer van toepassing is.

Bovendien, zoals hierboven werd uiteengezet, komt het aan de aanvrager toe om in de aanvraag heel duidelijk uiteen te zetten op welke elementen hij zich beroept om de verantwoord te maken dat de aanvraag niet in het buitenland kan worden ingediend. De bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheden, en dus met betrekking tot de ontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, berust dan ook bij de aanvrager zelf. Aangezien de inhoud van de aanvraag aldus bepalend is voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag, moet elke aanvraag ook afzonderlijk worden beoordeeld. Wanneer een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, dan moet enkel worden gemotiveerd waarom de in de desbetreffende aanvraag opgeworpen elementen niet als een buitengewone omstandigheid worden aanvaard. De verwerende partij moet zich bij de beoordeling van het al dan niet vervuld zijn van de buitengewone omstandigheden bovendien steeds plaatsen op het

ogenblik van het nemen van de beslissing. Ook in de omstandigheid dat een eerdere aanvraag van de aanvrager ontvankelijk werd verklaard, houdt het niet-ontvankelijkheid verklaren van de latere verblijfsaanvraag van 2018 derhalve geen schending in van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.10. Daar waar de verzoekende partij betoogt dat zij bij het nemen van de beslissing door de gemachtigde nog negen jaar langer verwijderd is van haar land van herkomst, dat zij intussen negen jaar langer weg is uit Congo, wat het evident nog moeilijker maakt om daar de aanvraag te gaan doen, dat de banden die zij met dat land heeft logischerwijze nog zwakker zijn geworden doordat zij nu nog langer weg is uit haar land van herkomst, dat gezien het tijdsverloop diende aanvaard te worden dat er omstandigheden waren die het onmogelijk, minstens bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij hieromtrent in haar aanvraag uiteenzette dat zij beroep doet op het feit dat zij sedert de vroegere regularisatie inmiddels bijkomend zeven jaar, en dus in totaal veertien jaar, in België verblijft en dat de band met haar land van herkomst, Congo, nog is afgenomen en *de facto* niet meer reëel is.

De verwerende partij motiveerde omtrent het langdurig verblijf en de afgenomen banden met haar land van herkomst in de bestreden beslissing als volgt:

“Betrokkene verwijst naar de instructie van de toenmalige minister Turtelboom van 26.03.2009. Echter, er dient opgemerkt te worden dat deze instructie integraal werd opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd vernietigd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) en bijgevolg kunnen we dus stellen dat de instructie niet meer van toepassing is. Betrokkene verwijst ook naar zijn langdurig verblijf in België, maar zijn verblijf in België werd enkel toegestaan in het licht van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij wist dat hij bij het ontvangen van een negatieve beslissing het Belgische grondgebied diende te verlaten wat hij verzaakte te doen. Hij startte 4 asielpcedures op die allen van vrij korte duur waren (1ste asielpcedure: maart 2005 → juni 2005 (+ Raad van State afgesloten juni 2006); 2de asielpcedure: januari 2008 -> maart 2008; 3de asielpcedure: april 2008 -> mei 2008 (+ Raad van State afgesloten juni 2008); 4ae asielpcedure: mei 2009 -> juli 2009). Hij betekende een bijlage 13qq op datum van 16.10.2009. Zijn asielaanvragen waren ongeloofwaardig, zijn verklaringen waren incoherent en het asielaanvragen werd frauduleus bevonden. Hij diende ook een aanvraag art. 9§3 in alsmede 2 aanvragen art. 9bis. Betrokkene werd één enkele keer in het bezit gesteld van een A-kaart maar voldeed vervolgens niet aan de voorwaarden om een verlenging te verkrijgen (A-kaart op 22.08.2011 en geldig tot 06.04.2012 -> geen verlenging A-kaart omdat hij geen geldige arbeidskaart B kon voorleggen).

De elementen van integratie (kennis van 2 van onze landstalen zijnde het Nederlands en het Frans, zijn werkbereidheid en het vrijwilligerswerk die hij binnen de socio-culturele sector verrichte, zijn activiteiten binnen verenigingen in België) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Wat het werkaanbod betreft van de organisatie K. (...): hij dient via de Belgische ambassade een gecombineerde vergunning aan te vragen. Betrokkene toont niet aan dat hij daartoe niet in staat is. Betrokkene verwijst naar zijn privéleven in België dat ruimer is dan een familie- en gezinsleven. Betrokkene toont echter niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.

Dat betrokkene geen sociaal netwerk heeft in Congo waarop hij tijdelijk zou kunnen terugvallen is niet geloofwaardig. Zijn integratie en opgebouwde banden sedert 2005 in België kunnen geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst waar hij van 1977 tot 2005 verbleef. Voor hij naar België reisde was hij 2 maanden verloofd met mevrouw L.N. (...) (geboren te N. (...) in 1980 en woonachtig in M. (...), Kinshasa). Zijn ouders zouden gestorven zijn maar hij heeft 2 broers die allebei in B. (...) zouden verblijven: de heer M.M. (...) en de heer M.M. (...). Betrokkene behoort ook tot de Kimbanguïstische Kerk. Betrokkene kan in Congo ook op zijn geloofsgemeenschap terugvallen. In Kinshasa is er een Kimbanguïstische Universiteit. Het spirituele centrum van de Kerk bevindt zich in Nkamba Jérusalem (geboorteplaats van de geestelijke leider Simon Kimbangu)”

Door louter te stellen dat zij bij het nemen van de beslissing door de gemachtigde nog negen jaar langer verwijderd is van haar land van herkomst, dat zij intussen negen jaar langer weg is uit Congo, wat het evident nog moeilijker maakt om daar de aanvraag te gaan doen, dat de banden die zij met dat land heeft logischerwijze nog zwakker zijn geworden doordat zij nu nog langer weg is uit haar land van

herkomst, dat gezien het tijdsverloop diende aanvaard te worden dat er omstandigheden waren die het onmogelijk, minstens bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen, toont de verzoekende partij weliswaar aan dat zij het oneens is met de motieven, doch slaagt zij er niet in om deze motieven te ontcrachten of te weerleggen. Zij toont met voormeld betoog niet aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

3.11. De verzoekende partij betoogt vervolgens dat de kernredenering van de bestreden beslissing is dat het langdurig verblijf in België noch de integratie als buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden, dat buitengewone omstandigheden omstandigheden zijn die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen, dat op die grondslag de buitengewone omstandigheden moeten worden beoordeeld en dat de bestreden beslissing dit niet doet, dat er moet geoordeeld worden of de concrete toestand van de verzoekende partij anno 2020 dermate is dat deze een buitengewone omstandigheid uitmaakt zodat zij de aanvraag niet of bijzonderlijk moeilijk in haar herkomstland kan indienen. De verzoekende partij stelt verder dat in essentie de toestand geobjectiveerd dient te worden naar de reële mogelijkheden om de aanvraag in Congo te kunnen doen, dat dit op zich niets te maken heeft met haar handelwijze in België, dat het erom gaat dat zij zeer lange tijd in België is en thans ruim meer dan vijftien jaar, met alle gevolgen van dien, dat los van wie hiervoor verantwoordelijk is, deze gevolgen reëel zijn, met name dat zij normaal gesproken niet meer terug kan naar haar land van herkomst om daar de aanvraag te doen, dat de bestreden beslissing deze beoordeling niet maakt. De verzoekende partij betoogt vervolgens dat de motivering in de bestreden beslissing niet afdoende is want haar niet in staat stelt te begrijpen waarom haar lang onderbroken verblijf op het Belgisch grondgebied niet aanvaard wordt als bijzondere omstandigheid, dat de verwerende partij een opsomming geeft van de verblijfsprocedures die zij reeds doorliep, zonder in te gaan op de reden waarom dit lange verblijf gekenmerkt door verschillende pogingen om legaal verblijf te bekomen geen bijzondere omstandigheid vormt, dat deze opsomming niet kan worden begrepen als een antwoord op de als buitengewone omstandigheid ingeroepen verwijzing naar de langdurige verblijfsduur in België, dat het feit dat zij enkel kort werd toegelaten tot verblijf in het kader van haar verzoek om internationale bescherming en dat zij geen gevolg gaf aan een bevel om het grondgebied te verlaten geenszins als argumenten, als zij al als argument kunnen worden beschouwd in de bestreden beslissing, *quod non*, kunnen overtuigen. Ze verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad waaruit zou blijken dat het gegeven dat een vreemdeling zelf aan de basis ligt van of "verantwoordelijk" is voor een lange verblijfsduur in het Rijk geen afbreuk doet aan deze duurtijd zelf, dat de Raad een absoluut belang hecht aan de verblijfsduur van de verzoekende partij in kwestie en het feit dat deze een belangrijke hinderpaal kan vormen of het voor haar zelfs onmogelijk kan maken om een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure in te dienen, dat het precies de *ratio legis* van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is om een machtiging tot verblijf te geven aan vreemdelingen die niet legaal op het grondgebied verblijven, maar die wel reeds geruime tijd op het grondgebied verblijven, dat de kwestie of dit langdurig verblijf al of niet tijdens legaal verblijf is tot stand gekomen, dan ook niet het uitgangspunt kan zijn, dat de beoordeling van het lang verblijf als buitengewone omstandigheid vanuit het redelijkheidsbeginsel dient te worden beoordeeld en niet op de eerste plaats van de wijze waarop dat lange verblijf is gerealiseerd. *In concreto* stelt zij dat het feit dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing reeds meer dan vijftien jaar ononderbroken in België verblijft en dat zij gedurende die tijd een hecht en solide netwerk opbouwde, dus niet mag worden gebagatelliseerd, dat de verblijfsduur onmogelijk als irrelevant aan de kant kan worden geschoven en wel degelijk moet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, zeker gezien zij reeds werd geregulariseerd in 2011 na een verblijfsduur van zeven jaar. Tot slot betoogt de verzoekende partij dat de motieven in de bestreden beslissing manifest onredelijk zijn omdat ze geen antwoord bieden op het feit dat zij overduidelijk reeds lang in het Rijk verblijft en dit sinds jonge leeftijd en haar niet toelaten te begrijpen waarom deze feiten dan geen belangrijke hinderpaal zouden kunnen vormen of het voor haar zelfs onmogelijk zouden kunnen maken om een aanvraag in te dienen in het buitenland.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, werd het langdurig verblijf van de verzoekende partij en haar integratie wel in overweging genomen bij de beoordeling naar de buitengewone omstandigheden, maar niet aanvaard/weerhouden als zijnde een buitengewone omstandigheid. De Raad merkt op dat de verwerende partij oordeelde dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen. De verwerende partij verwijst uitdrukkelijk naar de door verzoekende partij in haar aanvraag aangehaalde elementen die zij aanvoerde als buitengewone omstandigheden, zodat blijkt dat de verwerende partij bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag en aldus de vraag of de aangehaalde elementen buitengewone omstandigheden zijn, voornoemde elementen in ogenschouw heeft genomen. Het gegeven dat de aangehaalde omstandigheden niet werden aanvaard als buitengewone omstandigheden, betekent niet dat de

aangehaalde omstandigheden in de ontvankelijkheidsfase buiten beschouwing werden gelaten of zonder verder onderzoek naar/beoordeling van de vraag of deze elementen buitengewone omstandigheden vormen waarom de verzoekende partij haar aanvraag niet kan indienen in het herkomstland.

Betreffende het langdurig verblijf wordt erop gewezen dat de verzoekende partij wist dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten wat zij verzaakte te doen en betreffende de elementen van integratie wordt erop gewezen dat deze behoren tot de grond van de aanvraag en deze niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid, dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij haar aanvraag niet zou kunnen indienen in het land van herkomst. Er wordt eveneens verduidelijkt dat de integratie en opgebouwde banden sedert 2005 in België geenszins kunnen vergeleken worden met de relaties in het land van herkomst waar zij van 1977 tot 2005 verbleef, dat zij in Congo twee broers heeft die allebei in Bandundu zouden verblijven en de verzoekende partij ook in Congo op haar geloofsgemeenschap kan terugvallen.

Waar de verzoekende partij betoogt dat er moet geoordeeld worden of de concrete toestand van de verzoekende partij anno 2020 dermate is dat deze een buitengewone omstandigheid uitmaakt zodat zij de aanvraag niet of bijzonderlijk moeilijk in haar herkomstland kan indienen, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing gemotiveerd werd dat de elementen met betrekking tot integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. Dit strookt met de rechtspraak van de Raad van State, die oordeelde dat omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verzoekende partij dient in het kader van de ontvankelijkheidsfase aan te tonen, wanneer zij zich beroept op een langdurig verblijf en/of integratie, dat deze elementen een tijdelijke verwijdering van het grondgebied in de weg staan en haar verhinderen een regularisatieaanvraag in te dienen in het herkomstland. Immers, het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post, impliceert geenszins dat zijn of haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Aangezien de duur van het verblijf en de daaruit voortvloeiende integratie op zich in beginsel niet volstaat als buitengewone omstandigheid, komt het aan de verzoekende partij toe om met concrete argumenten aan te tonen dat daar in haar specifieke geval anders over moet worden gedacht. De verzoekende partij dient in haar aanvraag aan te tonen op welke wijze de elementen van lang verblijf en de daaruit voortvloeiende integratie haar wel zouden verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen. Het komt de aanvrager toe om aan te tonen dat het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk is om de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen. De verzoekende partij heeft in haar aanvraag in die zin gewezen op het feit dat zij door haar langdurig verblijf en integratie geen familie en sociaal netwerk meer heeft in Congo alsook op het verlies van professionele mogelijkheden bij een terugkeer. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing heeft gemotiveerd waarom deze omstandigheden *in casu* niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.

Betreffende het langdurig verblijf in België, stelt de verwerende partij *in casu* verder vast dat dit element niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid, en dus niet als omstandigheid waaruit blijkt dat het voor de verzoekende partij zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland, om reden dat het verblijf van de verzoekende partij enkel werd toegestaan in het licht van het verzoek om internationale bescherming en zij wist dat zij bij het ontvangen van een negatieve beslissing het Belgische grondgebied diende te verlaten wat zij verzaakte te doen, dat zij vier asielpcedures startte die allen van korte duur waren, dat haar een bevel werd betekend op 16 oktober 2009, dat zij in het bezit werd gesteld van een A-kaart op 22 augustus 2011 geldig tot 6 april 2012, doch dat zij geen verlenging kreeg daar zij geen arbeidskaart meer kon voorleggen. Eveneens wordt gemotiveerd dat de integratie en opgebouwde banden sedert 2005 in België geenszins kunnen vergeleken worden met de relaties in het land van herkomst waar zij van 1977 tot 2005 verbleef, dat zij in Congo twee broers heeft die allebei in Bandundu zouden verblijven en de verzoekende partij ook in Congo op haar geloofsgemeenschap kan terugvallen. Uit voormelde motieven blijkt geenszins dat de verwerende partij voorbij is gegaan aan het vijftienjarig ononderbroken verblijf in België, noch aan het netwerk dat zij alhier opbouwde. Voormelde motieven laten bovendien de verzoekende partij toe te begrijpen waarom het feit dat zij reeds lange tijd in het Rijk verblijft en dit van op 'jonge leeftijd' geen hinderpaal vormt om de aanvraag in het buitenland in te dienen.

Het komt de Raad niet foutief of kennelijk onredelijk voor om het langdurig grotendeels precair en illegaal verblijf waarbij geen gevolg werd gegeven aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Bovendien blijkt uit het wijzen op het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten wel degelijk waarom het langdurig verblijf *in casu* niet aantoont dat het voor de verzoekende partij zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Immers het louter langdurig verblijf in een land toont geenszins aan waarom het voor de verzoekende partij zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het komt de Raad niet foutief of kennelijk onredelijk voor om het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten als reden te vermelden waarom het langdurig verblijf *in casu* niet aantoont dat het voor de verzoekende partij zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Immers wist de verzoekende partij tijdens het merendeel van haar langdurig verblijf dat zij alhier een precair verblijf had en bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten of dat zij alhier geen wettig verblijf had en het grondgebied diende te verlaten, waardoor zij dus tijdens het grootste deel van haar langdurig verblijf geweten heeft dat zij het land diende te verlaten en dit in rekening kon nemen bij haar verder verblijf in België en bij het al dan niet onderhouden van banden met het land van herkomst. In dit opzicht wordt ook gemotiveerd dat de integratie en opgebouwde banden sedert 2005 in België geenszins kunnen vergeleken worden met de relaties in het land van herkomst waar zij van 1977 tot 2005 verbleef, dat zij in Congo twee broers heeft die allebei in Bandundu zouden verblijven en de verzoekende partij ook in Congo op haar geloofsgemeenschap kan terugvallen. Het is aldus *in casu* duidelijk dat het 'langdurig verblijf' niet wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid en niet aantoont dat het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland, daar het langdurig verblijf grotendeels een precair of illegaal verblijf betrof en de verzoekende partij wist dat zij het land diende te verlaten en hiertoe stappen diende te ondernemen, doch hieraan verzaakte en dat de integratie en opgebouwde banden sedert 2005 in België geenszins kunnen vergeleken worden met de relaties in het land van herkomst waar zij van 1977 tot 2005 verbleef, dat zij in Congo twee broers heeft die allebei in Bandundu zouden verblijven en de verzoekende partij ook in Congo op haar geloofsgemeenschap kan terugvallen. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat geen onderzoek werd gevoerd naar de reële mogelijkheden om in Congo een aanvraag te kunnen doen. Zij toont evenmin aan dat van haar omwille van haar langdurig verblijf of elementen die hieruit voortvloeien niet op redelijke wijze kan verwacht worden dat zij terugkeert naar Congo om aldaar haar aanvraag in te dienen, noch dat de motieven omtrent de opgegeven omstandigheden waarom het langdurig verblijf en de integratie het indienen van de aanvraag in het land van herkomst verhinderen – met name geen familie en sociaal netwerk meer in Congo alsook het verlies van professionele mogelijkheden bij een terugkeer – foutief of kennelijk onredelijk zijn, zoals blijkt uit onderhavig arrest.

Het komt niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk voor, noch in strijd met het criterium van buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9*bis* van het Vreemdelingenwet om het gegeven van langdurig verblijf waarbij de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten en vervolgens na het niet verlengen van een verblijfsmachtiging van één jaar er kennelijk voor heeft gekozen om langdurig onregelmatig op het grondgebied te verblijven, niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend. Het komt derhalve aan de verzoekende partij toe om met concrete argumenten aan te tonen dat daar in haar specifieke geval anders over moet worden gedacht. De verzoekende partij wijst op haar professionele mogelijkheden in België en op het gebrek aan banden in Congo, doch de Raad stelt vast dat deze elementen door de verwerende partij in de bestreden beslissing werden beoordeeld en niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheid.

Waar de verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad, wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentenwaarde hebben. Bovendien toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het arrest waarnaar zij verwijst en waaruit geciteerd wordt kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

In de mate dat de verzoekende partij meent dat haar verblijfsduur wel degelijk moet worden gezien als buitengewone omstandigheid, benadrukt zij opnieuw dat zij het oneens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch slaagt ze er niet in de motieven te weerleggen of te ontkrachten, noch toont zij aan dat de motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn of in strijd zijn met artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Waar de verzoekende partij er opnieuw op wijst dat haar langdurig verblijf wel degelijk aanzien moet worden als buitengewone omstandigheid zeker gezien zij reeds werd

geregulariseerd in 2011 na een verblijfsduur van zeven jaar, verwijst de Raad naar wat hieromtrent *supra* reeds werd uiteengezet.

De verzoekende partij toont niet aan dat de motivering in de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Evenmin maakt zij aannemelijk dat de verwerende partij artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet schendt.

3.12. In haar verzoekschrift zet de verzoekende partij vervolgens uiteen dat haar reële situatie beoordeeld dient te worden, rekening houdend met de specifieke omstandigheden, dat één van die specifieke omstandigheden is dat zij reeds in 2011 gedurende één jaar een A-kaart heeft gehad maar door een ongelukkige samenloop van omstandigheden deze niet heeft kunnen verlengen omdat zij geen geldige arbeidskaart B kon voorleggen. De Raad stelt vast dat uit de aanvraag van 26 december 2018, die zich in het administratief dossier bevindt, geenszins blijkt dat de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd dat zij gedurende één jaar een A-kaart heeft gehad maar door een ongelukkige samenloop van omstandigheden deze niet heeft kunnen verlengen, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hierover niet, of *in casu* slechts in beperkte mate, te hebben gemotiveerd. De Raad herhaalt dat het de aanvrager toekomt om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). In zoverre zij meent dat rekening diende gehouden te worden met haar langdurig verblijf waarvan één jaar legaal en/of met het feit dat haar aanvraag in 2011 ontvankelijk werd verklaard, verwijst de Raad naar wat hieromtrent reeds werd uiteengezet.

In zoverre de verzoekende partij meent dat er rekening diende te worden gehouden met het gegeven dat reeds in 2011 een aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet ontvankelijk werd verklaard, dat te buiten gelaten of dit moest leiden tot een automatische ontvankelijkheidsverklaring van een nieuwe aanvraag, dit element op zich in aanmerking moest worden genomen bij de beoordeling van de huidige ontvankelijkheid, dat dit niet gebeurd is, dat zij de reële verwachting kon hebben dat de aanvraag thans opnieuw ontvankelijk zou verklaard worden, gezien de vroegere ontvankelijkheidsverklaring, verwijst de Raad naar hetgeen uiteengezet werd in punt 3.9., alwaar uit blijkt dat de verzoekende partij dit element in rekening heeft genomen, doch heeft besloten dat dit geen buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij slaagt er met haar betoog niet in de motivering dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State en bijgevolg niet meer van toepassing is, te weerleggen of te ontkrachten, noch toont zij aan dat deze motieven *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

3.13. Aan de formele motiveringsplicht is voldaan wanneer de gemachtigde op afdoende wijze toelicht waarom de in de aanvraag opgegeven concrete beletsels die verhinderen de aanvraag vanuit het buitenland in te dienen niet aanvaard kunnen worden. De verzoekende partij toont niet aan dat de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen waarom haar ononderbroken verblijf op het Belgische grondgebied niet aanvaard kan worden als bijzondere omstandigheid en maakt aldus evenmin aannemelijk dat de motivering niet afdoende is.

Uit de motieven van de thans bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde op omstandige wijze heeft uiteengezet waarom de door de verzoekende partij ingeroepen concrete beletsels, zoals onder meer haar lang verblijf in België, geen buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, blijkt derhalve niet.

3.14. De verzoekende partij verwijst vervolgens naar haar integratie en haar privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij hierover stelt:

“De elementen van integratie (kennis van 2 van onze landstalen zijnde het Nederlands en het Frans, zijn werkbereidheid en het vrijwilligerswerk die hij binnen de socio-culturele sector verrichte, zijn activiteiten binnen verenigingen in België) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld

worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Wat het werkaanbod betreft van de organisatie K. (...): hij dient via de Belgische ambassade een gecombineerde vergunning aan te vragen. Betrokkene toont niet aan dat hij daartoe niet in staat is. Betrokkene verwijst naar zijn privéleven in België dat ruimer is dan een familie- en gezinsleven. Betrokkene toont echter niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.

Dat betrokkene geen sociaal netwerk heeft in Congo waarop hij tijdelijk zou kunnen terugvallen is niet geloofwaardig. Zijn integratie en opgebouwde banden sedert 2005 in België kunnen geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst waar hij van 1977 tot 2005 verbleef. Voor hij naar België reisde was hij 2 maanden verloofd met mevrouw L.N. (...) (geboren te N. (...) in 1980 en woonachtig in M. (...), Kinshasa). Zijn ouders zouden gestorven zijn maar hij heeft 2 broers die allebei in B. (...) zouden verblijven: de heer M.M. (...) en de heer M.M. (...). Betrokkene behoort ook tot de Kimbanguistische Kerk. Betrokkene kan in Congo ook op zijn geloofsgemeenschap terugvallen. In Kinshasa is er een Kimbanguistische Universiteit. Het spirituele centrum van de Kerk bevindt zich in Nkamba Jérusalem (geboorteplaats van de geestelijke leider Simon Kimbangu)."

3.15. De verzoekende partij meent vooreerst dat een lang verblijf en een goede integratie wel degelijk buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken. Ze stelt dat zij haar integratie en verankering in België opwierp, dat de aangevoerde elementen die dit gegeven bevestigen in de bestreden beslissing zijn miskend, dat ze door de verwerende partij onterecht in de gegrondheidsfase geplaatst worden terwijl zij ze heeft opgeworpen in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag als buitengewone omstandigheid.

De Raad herhaalt dat in het arrest van de Raad van State van 9 december 2009, met nr. 198.769 wordt geoordeeld dat de "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De verzoekende partij toont niet aan waarom daar in haar geval anders over zou moeten worden gedacht. Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State stelt de Raad dat de beoordeling in de bestreden beslissing niet onredelijk is.

Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. De Raad herhaalt dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag worden verward met het aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te verkrijgen.

Voorts merkt de Raad op dat de verwerende partij oordeelde dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen. De verwerende partij verwijst uitdrukkelijk naar de door verzoekende partij in haar aanvraag aangehaalde elementen die zij aanvoerde als buitengewone omstandigheden, zodat blijkt dat de verwerende partij bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag en aldus de vraag of de aangehaalde elementen buitengewone omstandigheden zijn, voornoemde elementen in ogenschouw heeft genomen.

Het gegeven dat de aangehaalde omstandigheden niet werden aanvaard als buitengewone omstandigheden, het weze herhaald, betekent niet dat de aangehaalde omstandigheden in de ontvankelijkheidsfase buiten beschouwing werden gelaten. Aangezien de verwerende partij vaststelde dat de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid uitmaken, diende zij deze dan ook niet verder in de ontvankelijkheidsfase te onderzoeken.

Er kan dan ook niet geconcludeerd worden dat de wijze waarop de verwerende partij de ingeroepen duur van het verblijf, de taalkennis, de werkbereidheid, het vrijwilligerswerk, de activiteiten binnen verenigingen in België van de verzoekende partij apprecieerde, kennelijk onredelijk is, nu de verzoekende partij met haar betoog niet *in concreto* aantoonde dat deze elementen, het haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om haar aanvraag in het land van herkomst in te dienen en aldus een buitengewone omstandigheid uitmaken.

3.16. Verder betoogt de verzoekende partij dat uitdrukkelijk werd verwezen naar artikel 8 van het EVRM waarbij zij stelt dat zij haar privéleven in België heeft, dat het privéleven bestaat uit de optelsom van alle

banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan, dat deze in haar hoofde veelvuldig zijn, dat zij aangevoerd heeft dat haar sociale relaties (werk, vrienden en kennissen) in België zijn, dat zij ter ondersteuning van deze bewering verschillende stukken neergelegd heeft, dat uit deze stukken blijkt dat zij actief is bij radio R., een wereldwijd bekende webradio, dat hieruit verder blijkt dat zij gedurende haar legaal verblijf enkele maanden kon werken bij vzw K., dat zij er steeds is blijven werken als vrijwilliger en er terug een contract zou krijgen als zij over verblijfspapieren beschikt, dat uit de stukken blijkt dat zij als vrijwilliger werkt bij K. en er een opleiding theater volgde, dat zij verder meegewerkt heeft aan verschillende theatervoorstellingen en events bij o.a. M.F., kindertheatergezelschap L. en B.M., dat zij ook actief lid is bij U.P., dat zij muzieklessen volgt en prediker is in de lokale parochie van haar kerk in Antwerpen, dat zij uitdrukkelijk wees op haar langdurig onafgebroken verblijf in België sinds haar 27ste levensjaar, dat zij bijgevolg het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt, dat de motivering dat zij niet aantoonde dat haar sociale banden zodanig hecht zijn dat ze onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen, niet afdoende is, dat zij wel degelijk getracht heeft aan te tonen dat haar sociale banden in België zodanig hecht zijn dat deze onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen, dat wat betreft de ontvankelijkheid van de aanvraag, zij uitdrukkelijk heeft verwezen naar artikel 8 van het EVRM en de voormelde sociale relaties heeft ingeroepen in het licht van deze bepaling, dat de verwerende partij weliswaar over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt bij de beoordeling of er sprake is van buitengewone omstandigheden die het indienen van de aanvraag in België in plaats van in het buitenland verantwoorden, dat dit haar niet ontslaat van de plicht om haar beslissing afdoende te motiveren en op afdoende en zorgvuldige wijze te antwoorden op de door de verzoekende partij in de aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden, dat het gegeven dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is, niet maakt dat de gemachtigde zich niet moet houden aan de verplichting die uit dit artikel voortvloeien, dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er een belangenafweging is gedaan, dat zij niet inziet op welke manier de aangehaalde motieven die verband houden met het privéleven, een belangenafweging zouden uitmaken. Zij meent dat het duidelijk is dat de belangenafweging *in casu* niet op redelijke wijze is geschied, dat er geen toepassing is gemaakt van een 'fair balance', dat zij aannemelijk maakt dat de motivering in het licht van artikel 8 van het EVRM en de vereiste belangenafweging ontbreekt, minstens niet afdoende is en de gemachtigde onzorgvuldig heeft gehandeld.

3.17. Vooreerst wijst de Raad er opnieuw op dat waar de verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad, wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedenterwaarde hebben. Bovendien toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het arrest waarnaar zij verwijst en waaruit geciteerd wordt kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

3.18. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegeven van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.19. In het licht van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kwam het de verzoekende partij toe een beschermingswaardig privéleven aannemelijk te maken. Het waarborgen van een recht op respect voor het privéleven, veronderstelt het bestaan van een privéleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'privéleven' niet. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

3.20. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf zoals deze is opgenomen in het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zich onder meer, in het kader van haar privéleven, beriep op het feit dat zij geen familie in Kinshasa heeft, dat de weinige sociale banden die zij al had in Congo sterk verwaterd zijn, gelet op het feit dat zij sinds 2004 geen voet meer op het Congolese grondgebied heeft gezet, dat van haar onmogelijk kan verwacht worden dat zij gedurende veertien jaar tracht om haar sociaal netwerk in Congo in stand te houden vanuit België, iets wat zeker geen evidentie is gezien de enorme afstand en de vaak beperkte toegang tot het internet in Congo, dat zij sinds haar 27ste levensjaar in België is en vanaf dan getracht heeft haar leven hier uit te bouwen, dat zij al haar energie geïnvesteerd heeft in haar Belgische relaties, dat zij haar privé- en familieleven hier in België heeft, dat zij gedurende de veertien jaar dat zij in België woont intense sociale relaties heeft uitgebouwd via verschillende lidmaatschappen aan socio-culturele verenigingen, dat zij hier verwijst naar een aantal recente getuigenverklaringen en naar bewijzen van haar lidmaatschap aan verschillende verenigingen, dat haar zeer langdurig verblijf in België impliceert dat zij een sterke en intense band met het land heeft ontwikkeld, temeer gezien zij hier een enorme sociale kring heeft uitgebouwd en zij gedurende haar verblijf niet meer terugkeerde naar het land waarvan zij de nationaliteit heeft.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, wel degelijk blijkt dat de elementen die betrekking hebben op het privéleven werden beoordeeld, zoals blijkt uit de motieven in punt 3.14.

Daargelaten de vraag of de verwerende partij op correcte en kennelijk redelijke wijze heeft geoordeeld dat de verzoekende partij niet aantoont dat haar sociale banden zodanig hecht zijn dat ze vallen onder artikel 8 van het EVRM, stelt de Raad vast dat uit de motieven vermeld in punt 3.14. wel degelijk blijkt dat de verwerende partij oog heeft gehad voor het privéleven van de verzoekende partij, waarbij de concrete belangen van de verzoekende partij in ogenschouw worden genomen, doch hierover heeft geoordeeld dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden zijn en niet verantwoord waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat deze motivering niet afdoende is. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing omtrent haar privéleven dat de elementen van integratie, zoals kennis van het Nederlands en het Frans, haar werkbereidheid, haar vrijwilligerswerk die zij binnen de socio-culturele sector verrichtte, haar activiteiten binnen verenigingen in België, niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag, alsook dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag niet zou kunnen indienen in het land van herkomst, dat wat het werkaanbod betreft, de verzoekende partij via de Belgische ambassade een gecombineerde vergunning dient aan te vragen, dat zij niet aantoont dat zij hiertoe niet in staat is, dat het niet geloofwaardig is dat zij geen sociaal netwerk in Congo heeft waarop zij tijdelijk zou kunnen terugvallen, dat haar integratie en opgebouwde banden sedert 2005 in België geenszins vergeleken kunnen worden met haar relaties in het land van herkomst

waar zij van 1977 tot 2005 verbleef, dat zij twee broers in Congo heeft en dat zij tot de Kimbanguistische Kerk behoort zodat zij ook op haar geloofsgemeenschap kan terugvallen.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij uitdrukkelijk gewezen heeft op artikel 8 van het EVRM en haar privéleven in haar aanvraag, dat haar banden die zij met de Belgische samenleving is aangegaan veelvuldig zijn, dat zij heeft aangevoerd dat haar sociale relaties in België en ter ondersteuning verschillende stukken heeft voorgelegd, waarbij zij uiteenzet op welke wijze uit deze stukken haar privéleven in België blijkt alsook meent dat zij het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft aannemelijk gemaakt en stelt dat zij wel degelijk getracht heeft aan te tonen dat haar sociale banden in België zodanig hecht zijn dat deze onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen, dat wat betreft de ontvankelijkheid van de aanvraag, zij uitdrukkelijk heeft verwezen naar artikel 8 van het EVRM en de voormelde sociale relaties heeft ingeroepen in het licht van deze bepaling, dat de verwerende partij weliswaar over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt bij de beoordeling of er sprake is van buitengewone omstandigheden die het indienen van de aanvraag in België in plaats van in het buitenland verantwoord, dat dit haar niet ontslaat van de plicht om haar beslissing afdoende te motiveren en op afdoende en zorgvuldige wijze te antwoorden op de door de verzoekende partij in de aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden, dat het gegeven dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is, niet maakt dat de gemachtigde zich niet moet houden aan de verplichting die uit dit artikel voortvloeien, slaagt zij er dan ook niet in de voormelde motieven van de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat de verwerende partij wel degelijk is overgegaan tot een belangenafweging, te weerleggen of te ontkrachten.

In de ontvankelijkheidsfase van een verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is de vereiste belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM beperkt tot het onderzoek of een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van voormeld verdragsartikel oplevert. Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan op welke wijze haar privéleven een tijdelijke verwijdering van het grondgebied in de weg staat en haar verhindert een regularisatieaanvraag in te dienen in het herkomstland. De Raad merkt in dit verband ook op dat het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post, geenszins impliceert dat zijn of haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

3.21. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor de verzoekende partij om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst en/of verblijf in het Rijk te worden toegelaten. De bestreden beslissing heeft bijgevolg slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied tot gevolg met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten, met andere woorden nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen verstoort het privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228), minstens toont de verzoekende partij dit niet aan.

Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

De verwerende partij oordeelde *in casu* dat het aangevoerde privéleven/integratie van de verzoekende partij geen buitengewone of uitzonderlijke omstandigheid vormt, waarbij ze er eveneens op wees dat de verzoekende partij wist dat zij bij een negatieve beslissing het grondgebied diende te verlaten doch hieraan verzaakte, zij in het bezit werd gesteld van een A-kaart van 22 augustus 2011 tot 6 april 2012 doch dat deze kaart niet werd verlengd. Er blijkt dan ook dat het *in casu* gaat om een privéleven dat tot stand is gekomen grotendeels in illegaal/precair verblijf. Daarnaast is de verwerende partij ook nagegaan of *in casu* uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die alsnog aanleiding dienen te geven tot een positieve verplichting, waarbij zij oordeelde dat de integratie geen buitengewone omstandigheid uitmaakt, dat wat het werkaanbod betreft, de verzoekende partij via de Belgische ambassade een gecombineerde vergunning dient aan te vragen, dat zij niet aantoonde dat zij hiertoe niet in staat is, dat het niet geloofwaardig is dat zij geen sociaal netwerk in Congo heeft waarop zij tijdelijk zou kunnen terugvallen, dat haar integratie en opgebouwde banden sedert 2005 in België geenszins vergeleken

kunnen worden met haar relaties in het land van herkomst waar zij van 1977 tot 2005 verbleef, dat zij twee broers in Congo heeft en dat zij tot de Kimbanguistische Kerk behoort zodat zij ook op haar geloofsgemeenschap kan terugvallen.

Aldus is de verwerende partij wel degelijk nagegaan of er inzake de integratie/het privéleven van de verzoekende partij buitengewone of uitzonderlijke omstandigheden zijn waardoor zou dienen aanvaard te worden dat de verzoekende partij haar aanvraag bijzonder moeilijk kan indienen in het land van herkomst en er aldus een positieve verplichting bestaat in hoofde van de verwerende partij.

Door het enkel herhalen van de door haar in haar aanvraag aangevoerde elementen in haar verzoekschrift, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing. Evenmin toont zij aan dat er betreffende haar privéleven sprake is van uitzonderlijke omstandigheden en dat haar privéleven aanleiding dient te geven tot een positieve verplichting, zoals hoger omschreven. Zij maakt immers niet aannemelijk dat zij haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in het land van herkomst. Evenmin toont zij aan dat zij haar privéleven enkel in België zou kunnen verderzetten.

De verzoekende partij toont niet aan dat het behandelen van de aanvraag binnen de grenzen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet er *in casu* toe geleid heeft dat de bestreden beslissing niet conform artikel 8 van het EVRM is genomen.

3.22. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin maakt de verzoekende partij met haar betoog een schending van de motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

3.23. De verzoekende partij ontwikkelt verder een betoog omtrent haar banden met Congo. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing hieromtrent wordt gemotiveerd als volgt: *“Dat betrokkene geen sociaal netwerk heeft in Congo waarop hij tijdelijk zou kunnen terugvallen is niet geloofwaardig. Zijn integratie en opgebouwde banden sedert 2005 in België kunnen geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst waar hij van 1977 tot 2005 verbleef. Voor hij naar België reisde was hij 2 maanden verloofd met mevrouw L.N. (...) (geboren te Nkamba in 1980 en woonachtig in M. (...), Kinshasa). Zijn ouders zouden gestorven zijn maar hij heeft 2 broers die allebei in B. (...) zouden verblijven: de heer M.M. (...) en de heer M.M. (...). Betrokkene behoort ook tot de Kimbanguistische Kerk. Betrokkene kan in Congo ook op zijn geloofsgemeenschap terugvallen. In Kinshasa is er een Kimbanguistische Universiteit. Het spirituele centrum van de Kerk bevindt zich in Nkamba Jérusalem (geboorteplaats van de geestelijke leider Simon Kimbangu)”*

Door louter te betogen dat zij inmiddels bijna zestien jaar op het Belgisch grondgebied verblijft, dat zij als jongvolwassene op 27-jarige leeftijd naar België kwam, dat zij sindsdien geen voet meer op Congolese bodem heeft gezet, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij voornoemde motieven. In zoverre zij meent dat de vergelijking die gemaakt wordt tussen het verblijf in het land van herkomst tegenover het verblijf in België in haar voordeel had moeten geschieden, maakt zij geenszins aannemelijk dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om te stellen dat haar integratie en opgebouwde banden sedert 2005 in België geenszins kunnen vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst waar zij van 1977 tot 2005 verbleef, waarbij er eveneens wordt op gewezen dat de verzoekende partij nog twee broers heeft die allebei in Bandundu zouden verblijven en dat zij ook in Congo op haar geloofsgemeenschap kan terugvallen. De verzoekende partij stelt weliswaar dat zij tot op vandaag haar ganse volwassen leven in België heeft doorgemaakt, wat overigens betwistbaar is nu zij zelf verklaart naar België te zijn gekomen op 27-jarige leeftijd, en dat met deze factor geen rekening is gehouden, maar maakt hiermee enerzijds niet aannemelijk dat zij geen sociaal netwerk meer heeft in Congo waarop zij tijdelijk zou kunnen terugvallen en gaat er hiermee anderzijds aan voorbij dat de verwerende partij wel degelijk heeft gemotiveerd omtrent haar aanwezigheid op het grondgebied sedert 2005.

In zoverre de verzoekende partij betoogt dat het gegeven dat zij kort voor haar vertrek uit Congo twee maanden verloofd was niet als ernstige motivering kan worden beschouwd, gaat zij eraan voorbij dat er andere motieven zijn die dit deel van de bestreden beslissing voldoende staven. De verzoekende partij slaagt er namelijk niet in te weerleggen dat zij twee broers in Congo heeft en dat zij tot de Kimbanguistische Kerk behoort zodat zij ook op haar geloofsgemeenschap kan terugvallen. Door te stellen dat zij geen contact heeft met deze familieleden, noch contacten met de geloofsgemeenschap aldaar, maakt zij dit geenszins aannemelijk noch toont zij hiermee aan dat zij hen niet alsnog kan contacteren en op hen kan terugvallen bij een terugkeer naar Congo. Waar zij betoogt dat vragen dat zij

dit zou bewijzen *de facto* onmogelijk is daar dit immers een negatief bewijs inhoudt, gaat ze eraan voorbij dat het aan haar toekwam om concreet uiteen te zetten waaruit de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bestonden en deze aannemelijk te maken.

3.24. De verzoekende partij ontwikkelt in haar verzoekschrift verder een betoog omtrent haar onvoldoende financiële middelen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij hierover motiveerde als volgt:

“Dat betrokkene over onvoldoende financiële beschikt om naar Congo te reizen, is niet geloofwaardig. Betrokkene biedt geen inzage in zijn financiële middelen. Hij zegt zelf te beschikken over een uitgebreid sociaal netwerk. Zijn loutere bewering dat hij het geld niet heeft om naar Congo te reizen kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene kan bovendien beroep doen op tal van sociale diensten en Belgische NGO's die hem kunnen begeleiden - ook financieel - naar Congo. Het vrijwillige terugkeerprogramma bijvoorbeeld bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om naar terug te keren, geen bestaansmiddelen of huisvesting zou hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij haar uitgebreid sociaal netwerk volledig miskent voor wat betreft het privéleven dat zij in België zou hebben, doch stelt dat dit sociaal netwerk sterk genoeg is om haar reis naar Congo te bekostigen, dat de verwerende partij enerzijds stelt dat er geen sprake is van enige vorm van afhankelijkheid waardoor zij dienstig kan verwijzen naar artikel 8 van het EVRM, doch anderzijds enkele alinea's later plots wel aanvaardt dat zij over een sociaal netwerk beschikt dat haar kan financieren, dat minstens de verwerende partij dit gegeven later in de beslissing tegen haar gebruikt, dat de motivering van de bestreden beslissing daarom duidelijk tegenstrijdig is en haar niet in staat stelt de beslissing te begrijpen, dat de verwijzing naar IOM niet afdoende is, daar dit betrekking heeft op een definitieve terugkeer en niet op een tijdelijke die gehanteerd moet worden in het kader van de boordeling van de buitengewone omstandigheden.

De verzoekende partij gaat voorbij aan het determinerend motief omtrent haar financiën. In de bestreden beslissing staat immers dat zij verklaart over onvoldoende financiële middelen te beschikken maar dat dit ongeloofwaardig is omdat zij geen inzage biedt in haar financiële middelen, dat haar loutere bewering dat zij het geld niet heeft om naar Congo te reizen niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid. De verzoekende partij betwist geenszins dit motief. Dit motief is voldoende om het betrokken onderdeel van de bestreden beslissing te staven, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. Haar betoog bestaat aldus uit kritiek op overtollige motieven. Kritiek op overtollige motieven kunnen niet leiden tot de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing.

Bovendien blijkt geenszins uit de motieven van de bestreden beslissing dat gesteld wordt dat haar sociaal netwerk sterk genoeg is om haar reis naar Congo te bekostigen. Er wordt enkel gemotiveerd *“Dat betrokkene over onvoldoende financiële beschikt om naar Congo te reizen, is niet geloofwaardig. Betrokkene biedt geen inzage in zijn financiële middelen. Hij zegt zelf te beschikken over een uitgebreid sociaal netwerk.”* Gelet op het feit dat de verzoekende partij in het kader van haar sociaal netwerk gewezen heeft op een arbeidsovereenkomst en vrijwilligers- en andere vergoedingen die zij ontvangt, is het niet foutief, noch kennelijk onredelijk te oordelen dat de bewering dat zij over onvoldoende financiële middelen beschikt om naar Congo te reizen, waarbij gewezen wordt op het feit dat zij zelf wijst op haar uitgebreid sociaal netwerk, ongeloofwaardig is. Gezien niet wordt gesteld dat haar sociaal netwerk sterk genoeg is om haar reis naar Congo te bekostigen, maakt de verzoekende partij met haar betoog ook geen tegenstrijdigheid in de motieven aannemelijk. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat *supra* reeds is gebleken dat de verwerende partij in de bestreden beslissing wel degelijk het privéleven en aldus het sociaal netwerk van de verzoekende partij in ogenschouw heeft genomen – niettegenstaande het motief dat zij niet aantoonde dat haar sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van

enige vorm van afhankelijkheid dat er dienstig kan verwezen worden naar artikel 8 van het EVRM – en hieromtrent een belangenafweging heeft gemaakt.

In zoverre de verzoekende partij stelt dat de verwijzing naar IOM niet afdoende is, daar dit betrekking heeft op een definitieve terugkeer en niet op een tijdelijke die gehanteerd moet worden in het kader van de beoordeling van de buitengewone omstandigheden, beperkt zij zich tot een loutere bewering die zij geenszins staft en maakt zij niet aannemelijk dat de begeleiding van IOM haar zou verhinderen om nadien vanuit het buitenland de nodige documenten aan te vragen opdat zij zich opnieuw naar België zou kunnen begeven.

3.25. Waar de verzoekende partij vervolgens nog meent dat zij in haar aanvraag gewezen had op onder meer het lang verblijf, haar vorige regularisatie, haar privéleven in België, het feit dat zij al haar energie heeft geïnvesteerd in haar Belgische relaties, het feit dat zij een werkbelofte heeft, dat zij beperkte financiële mogelijkheden heeft en potentiële problemen die zij in Kinshasa zou ondervinden als mediapersoon, dat het gekend is dat de verwerende partij in het recent verleden is overgegaan tot en nog steeds overgaat tot het geven van een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet aan personen die in een gelijkaardig situatie zijn, dat het gelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel vereisen dat de overheid in gelijkaardige situaties gelijklopende beslissingen neemt, dat zo niet, er sprake is van willekeur en schending van het gelijkheidsbeginsel, stelt de Raad vooreerst vast dat uit het voorgaande geenszins blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn of in strijd met artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. De verzoekende partij concretiseert op geen enkele wijze haar bewering dat de verwerende partij overgaat tot het geven van een verblijfsmachtiging aan personen die zich in een gelijkaardige situatie als haar bevinden en gaat eraan voorbij dat de verwerende partij steeds *in concreto* bij iedere aanvraag de aangevoerde buitengewone omstandigheden beoordeelt. In de mate dat de verzoekende partij in dit verband nog zou verwijzen naar situaties die zich voordeden te tijden van de instructie van 19 juli 2009, dient erop te worden gewezen dat er geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt een schending van het redelijkheids- of zorgvuldigheidsbeginsel.

3.26. Tot slot betoogt de verzoekende partij dat de ontvankelijkheid en het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden als geheel moeten worden beschouwd en worden geëvalueerd, dat het in geen geval mag volstaan om alle aangehaalde buitengewone omstandigheden afzonderlijk te bekijken zonder daarnaast ook het cumulatieve geheel van die factoren te beoordelen.

De Raad kan slechts vaststellen dat uit hetgeen voorafgaat, en mede gelet op het feit dat de verzoekende partij de overige motieven in de bestreden beslissing ongemoeid laat, niet blijkt dat is aangetoond dat de verwerende partij, alle in de aanvraag aangevoerde elementen afzonderlijk bekeken én als geheel beschouwd, op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de conclusie is gekomen dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen die haar zouden toelaten om haar aanvraag ten uitzonderlijke titel in België in te dienen in plaats van via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Door louter voor te houden dat zij het fundamenteel oneens is met de motieven van de bestreden beslissing, toont zij dit evenmin aan.

Een schending van artikel 9*bis*, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.27. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER